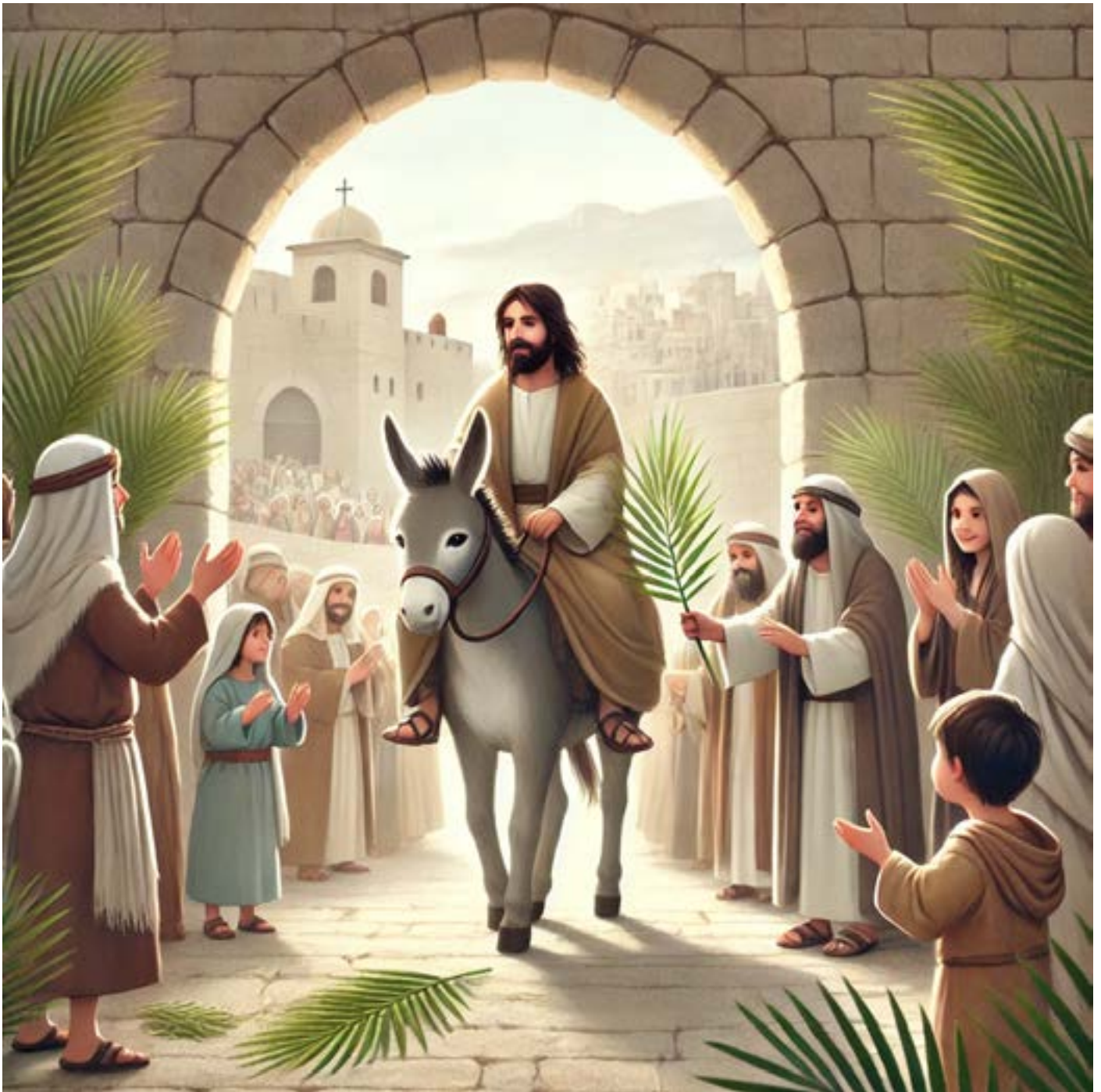

Velikonoční příběh

„Svatý týden“

Scénář, Historické souvislosti, Časová osa

Velikonoční příběh

„Svatý týden“

Milé děti, milí rodiče, milé paní učitelky a páni učitelé,

před vámi leží materiál, který si klade za cíl citlivě a srozumitelně přiblížit příběh velikonočního týdne – den po dni, krok za krokem. Dovolili jsme si ztvárnit tento zásadní příběh formou volného vyprávění, kde se prolíná hlas laskavé maminky s otázkami a úvahami dětí, a zároveň jsme mu dali podobu scénáře, který je možné využít i jako podklad pro dramatizaci či školní představení.

Nezůstáváme však jen u vyprávění. V materiálu naleznete také **historické souvislosti** – přehledně a srozumitelně zpracované informace o tom, **kde se příběh odehrává**, jaká byla **tehdejší politická situace**, kdo byl **Pontius Pilát**, **Herodes Antipas**, **velekněží a farizeové**, a jaký byl **význam Jeruzaléma** a dalších míst.

Věnujeme se i některým klíčovým postavám a událostem – **Jidášově zradě**, jeho pohnutkám i tragickému konci, otázce, **proč si dav zvolil Barabáše místo Ježíše**, i osobnosti **Marie Magdalény**, první svědkyně vzkříšení.

Součástí je také **časová osa Svatého týdne**, která umožňuje dětem snadněji se zorientovat v událostech, a **obrázkové přílohy**, které podporují vizuální vnímání a prohlubují prožitek z příběhu.

Věříme, že tento materiál bude pro vás nejen **obohacením**, ale i **inspirací** – ať už při výuce, společném domácím čtení, nebo tvořivých aktivitách.

Ze srdce vám přejeme klidné, láskyplné a radostné **Velikonoce** plné světla a naděje.

S láskou a úctou

Vaše Ludivera

S scénář, příběh, vyprávění

(Scéna: Klidná vesnice. Večerní atmosféra. Maminka sedí u stolu se dvěma dětmi. Venku se stmívá, v peci tiše praská oheň. Na stole leží chléb, med, hrnek s mlékem a košík s malovanými vejci.)

Maminka (laskavě): Brzy budou Velikonoce. Víte, že tehdy barvíme vajíčka, pleteme pomlázku, pečeme beránka... Ale víte, odkud tyto zvyky pocházejí? Jaký příběh za nimi stojí?

(Děti zavrtí hlavami.)

Dívka: Kvůli vajíčkům a pomlázce?

Chlapec: Kvůli beránkovi?

(Maminka se pousměje a pohladí je po vlasech.)

Maminka: Ano, to všechno k Velikonocům patří. Ale jejich příběh je mnohem starší – víc než dva tisíce let. Je to příběh o muži jménem Ježíš. O odvaze, lásce, zradě i naději. A ten příběh začíná v jedné daleké zemi...

Neděle: Květná neděle

Obraz 1: Ježíšův příchod do Jeruzaléma

(Scéna: Hradby Jeruzaléma v dálce, Ježíš se svými učedníky přichází po prašné cestě. Kolem se shromažďují lidé, kteří ho vítají palmovými ratolestmi.)

Vypravěč: Bylo to před velkým svátkem Pesach, kdy se do Jeruzaléma sjížděly tisíce poutníků z celého kraje. Pesach byl pro židovský lid velmi důležitý svátek. Připomínali si, jak Bůh vyvedl jejich předky z otroctví v Egyptě.

Ježíš přišel do Jeruzaléma ze severní Galileje, kde vyučoval a konal zázraky. Doprovázelo ho dvanáct apoštolů a mnoho lidí, kteří v něj uvěřili. Mnozí si mysleli, že Ježíš je Mesiáš, tedy Bohem poslaný král a zachránce Izraele.

Očekávali, že povede lid k osvobození od nadvlády Římanů. Ale Ježíš neměl v úmyslu bojovat. Proto nepřišel na koni jako válečník, ale na oslu – symbolu pokoje a pokory.

(Lidé kladou palmové ratolesti na cestu a volají:)

Obyvatelé: Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!

(V dálce však sledují dění velekněží a farizeové, zamračení a plní obav.)

Obraz 2: Velekněží a Farizeové se bojí Ježíše

Vypravěč: Velekněží a farizeové byli duchovní vůdci Izraele. Byli mocní a měli velký vliv na lid. Ježíš je však kritizoval za jejich pokrytectví – říkal, že dodržují zákony jen navenek, ale nemají v srdci pravou víru.

Jeho učení přitahovalo stále více lidí a to se velekněžím nelíbilo. Báli se, že pokud bude pokračovat, přijdou o svou moc.

Velekněz: Vidíte to? Celé město ho oslavuje! Pokud ho necháme být, lidé ho budou následovat a my ztratíme svou autoritu!

Farizeus: A co když kvůli němu vzniknou nepokoje? Římané zasáhnou – a my přijdeme o chrám... i o svobodu!

Velekněz: Musíme ho odstranit. Ale ne během svátku Pesach, aby nevznikl rozruch mezi lidmi.

Maminka si povídá s dětmi

(Scéna: Doma u stolu, svítí lampa, na stole jsou rozložené pastelky a omalovánky s oslíkem a palmovou ratolestí. Dítě si kreslí.)

Dítě: Mami... a co bylo potom? Když Ježíš přijel do města na tom oslíku? To bylo v neděli. A co dělal v pondělí?

Maminka (usměje se, přisedne si): To je dobrá otázka. Víš, Ježíš zůstal v Jeruzalémě i následující dny. A každý den dělal něco důležitého. Pojd', řeknu ti, co se stalo.

Pondělí: Očištění chrámu

(Scéna: Nádvoří chrámu v Jeruzalémě. Hluk, zvířata, směnárníci, stánky, peníze cinkají. Lidé se hádají. Do prostoru vstupuje Ježíš. Zastaví se. Je ticho.)

Vypravěč: Ježíš přišel do chrámu – místa, kde se lidé měli modlit, rozjímat a být blízko Bohu. Ale co uviděl? Že se tam obchoduje. Že lidé prodávají holuby a mění peníze. Chrám se stal trhem.

(Ježíš přistoupí ke stolu směnárníků, pomalu ho převrátí. Hlas zní pevně, ale klidně.)

Ježíš: Můj dům se má nazývat domem modlitby. Ale vy jste z něj udělali doupě!

(Lidé ustoupí. Někteří se zastydí. Jiní odejdou. Chrám se ztiší.)

Úterý: Den vyučování a příběhů

(Scéna: Chrámové nádvoří. Lidé sedí kolem Ježíše, naslouchají. On vypráví.)

Vypravěč: Další den Ježíš učil. Mluvil k lidem o tom, co je dobré, co je důležité. Vyprávěl jim podobenství – příběhy, ve kterých se skrývalo poučení.

Ježíš: Byl jeden pastýř, který měl sto oveček. Jedna mu utekla. Nechal těch devadesát devět – a šel hledat tu jednu. A když ji našel, radoval se víc než z těch, které se neztratily.

Vypravěč: Bůh se raduje, když najde i toho, kdo zabloudil. Každý člověk je pro něj důležitý.

Lidé naslouchali. Ale někteří – farizeové a učitelé zákona – se zlobili. Protože Ježíš říkal pravdu. A pravda je někdy ostrá jako meč.

Škaredá středa: Jidášova zrada

(Scéna: Temná místnost, velekněží sedí za stolem. Jidáš přistoupí a promluví.)

Jidáš: Co mi dáte, když Ježíše zradím?

(Velekněží se na sebe podívají a usmějí se.)

Velekněz: Dáme ti třicet stříbrných mincí.

(Vloží váček s penězi před Jidáše. Ten chvíli váhá, pak si ho vezme a přikývne.)

Vypravěč: Jidáš byl jedním z Ježíšových apoštolů, ale v jeho srdci byly pochybnosti a chamtivost. Někdo říká, že byl zklamaný, jiný, že ho zlákal peníze. Každopádně se rozhodl zradit svého mistra.

Od té chvíle hledal příležitost, kdy by ho mohl vydat, aniž by to vzbudilo rozruch mezi lidmi. A ta chvíle brzy přišla...

Čtvrtek: Zelený čtvrtek

Obraz 1: Poslední večeře

(Scéna: Večerní Jeruzalém. V horní místnosti jednoho domu hoří svíce. Stůl je prostřen chlebem, vínem a ovocem. Atmosféra je klidná, ale napjatá. Ježíš sedí uprostřed svých dvanácti apoštolů.)

Vypravěč: V Jeruzalémě se setmělo. Ulice ztichly, domy se rozzářily světlem svící. Celé město se připravovalo na svátek Pesach – největší svátek, při kterém si Židé každoročně připomínali, jak jejich předkové utekli z otroctví v Egyptě.

I Ježíš usedl ke stolu se svými dvanácti přáteli – apoštoly. Věděl, že tento večer bude jejich poslední společný. Chtěl jim ještě předat to nejdůležitější.

Ježíš (klidně, ale vážně): Toužil jsem s vámi jíst tuto večeři. Ještě než přijde má hodina.

(Ježíš vezme do ruky chléb, láme ho na kousky a podává apoštolům.)

Ježíš: Vezměte a jezte. Tento chléb je jako mé tělo – dar pro vás. Když budete jíst, vzpomeňte si na mě.

(Apoštolové si vyměňují pohledy. Petr přijímá chléb a pokývne hlavou. Ježíš zvedne pohár s vínem.)

Ježíš: A toto víno je jako má krev – znamení nové smlouvy mezi Bohem a lidmi. Přijměte ho jako symbol lásky a odpuštění. Odpouštějte, jako i vám bude odpuštěno.

(Apoštolové naslouchají, ale ne všichni zcela chápou. V místnosti zavládne ticho.)

Velikonoční příběh: Čtvrtek

Obráz 2: Ježíš předpovídá zradu

Ježíš (vážně): Jeden z vás mě dnes zradí.

(Úlek. Petr se nakloní dopředu.)

Petr: Pane, to přece nemůže být pravda! Kdo by to udělal?

Jan: Jsme tví přátelé. Věříme ti.

(Jidáš, sedící vedle Ježíše, se nejprve mlčky dívá do stolu. Pak se zvedne.)

Jidáš: Snad si nemyslíš, že já?

(Ježíš se na něj podívá. Klidně, ale hluboce.)

Ježíš: Ty sám to víš.

(Jidáš vezme svůj plášť a odejde do noci.)

Vypravěč: Jidáš měl v srdci pochybnosti. Nabídli mu třicet stříbrných mincí, pokud Ježíše označí – aby ho mohli v noci zatknout. A on souhlasil. Zrada měla přijít brzy...

Obraz 3: Ježíš myje učedníkům nohy

(Po večeři si Ježíš pomalu svlékne plášť, vezme nádobu s vodou a klekne. Apoštolům začne umývat nohy.)

Petr: Pane... ty nám chceš mýt nohy? Ty, náš učitel?

Ježíš: To, co dělám, teď nechápete. Ale pochopíte to později. Kdo chce být veliký, má sloužit druhým. I vy si navzájem pomáhajte s pokorou.

(Apoštolové se zastydí. Jeden po druhém se dívají do země a pochopí, co Ježíš svým gestem myslel.)

Velikonoční příběh: Čtvrtek

Obráz 4: Getsemanská zahrada

(Scéna se mění. Noc. Tichý olivový háj mimo město. Petr, Jan a Jakub sedí poblíž, ale jsou unavení a klímbají. Ježíš se vzdálí a modlí se.)

Vypravěč: Po večeři odešel Ježíš do zahrady zvané Getsemane. Bylo to tiché místo mezi olivovníky. Chtěl být chvíli sám. Modlil se a rozjímal. Věděl, že přichází těžká hodina – ale přijal ji s pokorou.

(Ježíš poklekne.)

Ježíš: Otče... pokud je to možné, ať mě tento kalich mine. Ale ať se stane tvá vůle, ne má.

(Třikrát se vzdálí a třikrát najde své přátele spící.)

Ježíš: Nemohli jste se mnou bdít ani jedinou hodinu?

(Náhle se mezi stromy objeví postavy. Jidáš, vojáci a chrámová stráž.)

Vypravěč: Jidáš se vrátil... ale už ne jako přítel. Věděl, že v zahradě bude tma. Domluvil se s vojáky, že Ježíše označí polibkem – běžným pozdravem mezi učitelem a učedníkem.

(Jidáš přistoupí k Ježíši a tiše řekne...)

Jidáš: Rabbi...

(a políbí ho na tvář.)

Ježíš: Jidáší... polibkem zraňuješ Syna člověka?

(Vojáci přistoupí a chtějí Ježíše zatknout. Petr tasí meč.)

Petr: To nedovolím!

(Ježíš ho zarazí.)

Ježíš: Kdo tasí meč, mečem zahyne. Petře... ne tímto způsobem.

(Apoštolové prchají. Ježíš zůstává. Vojáci ho odvádějí pryč.)

Maminka si povídá s dětmi

(Scéna: Maminka sedí s dětmi u stolu. Světlo lampy hřeje do tváří. Dívka tiše šeptá...)

Dívka: Takže Jidáš byl jeho přítel, ale zradil ho?

Maminka: Ano. A i když věděl, že je to špatné, udělal to. Někdy lidé dělají věci, kterých potom litují. A tím začal jeden z nejsmutnějších dní...

Velký pátek

Obraz 1: Ježíš před soudem

(Scéna: Ulice Jeruzaléma ještě dřímají v šeru brzkého rána. Vojáci vedou svázaného Ježíše, v dálce se pomalu rozednívá. Učedníci se rozprchli, Ježíš je sám.)

Vypravěč: Byla ještě tma, když vojáci přivedli Ježíše k velekněžím a starším rady. Dlouho hledali, čím by ho obvinili, ale žádný skutečný důkaz nenašli. A přesto se rozhodli: Musí zemřít.

(V chrámové radě hoří lampy. Velekněží sedí kolem kamenného stolu, Ježíš stojí mlčky před nimi.)

Velekněz: Řekni – jsi Mesiáš? Syn Boží?

Ježíš (tiše a klidně): Ano, jsem.

(Zašumění. Zděšené pohledy. Velekněz vstane, roztrhne si roucho.)

Velekněz: Rouhání! To nemůžeme připustit!

Vypravěč: Podle tehdejších zákonů bylo rouhání – tedy tvrzení, že je někdo Božím Synem – trestáno smrtí. Ale protože Judea byla pod římskou správou, velekněží nemohli sami vykonat rozsudek. Potřebovali svolení od římského vládce. Tím byl Pontius Pilát.

Velikonoční příběh: Pátek

Obraz 2: Ježíš před Pilátem

(Scéna: Pilátův palác. Kamenné nádvoří, kolem shromáždění kněží a dav lidí. Pilát sedí na vyvýšeném místě, Ježíš stojí mlčky před ním.)

Vypravěč: Pontius Pilát byl římský místodržitel – měl na starosti pořádek v celé provincii. Jen on mohl rozhodnout o trestu smrti.

Velekněz: Tento muž říká, že je král! Chce vzpouru proti Římu!

(Pilát se podívá na Ježíše.)

Pilát: Jsi král Židů?

Ježíš: Mé království není z tohoto světa.

Pilát (váhavě): Já na něm žádnou vinu nenacházím.

(Ale kněží křičí, dav se bouří.)

Pilát (unaveně): Pošlu ho k Herodovi – pochází přece z Galileje. Ať rozhodne on.

Obraz 3: Ježíš před Herodem

(Scéna: Palác Heroda Antipy. Ježíš mlčky stojí před králem. Dvořané se smějí a posmívají.)

Vypravěč: Herodes Antipas byl vládcem Galileje. Slyšel o Ježíši a doufal, že uvidí nějaký zázrak.

Herodes (posměšně): No tak, proroku! Ukaž, co umíš! Udělej něco kouzelného!

(Ježíš mlčí. Herodes nakonec znechuceně vstane.)

Herodes: Tenhle není pro nikoho žádná hrozba. Jen další blázen. Pošlete ho zpět k Pilátovi.

Obraz 4: Pilát naposledy rozhoduje

(Scéna: Opět Pilátův palác. Dav houstne, atmosféra je napjatá.)

Pilát (volá rozčileně): Herodes na něm nenašel vinu. Já také ne. Proč ho chcete ukřižovat?

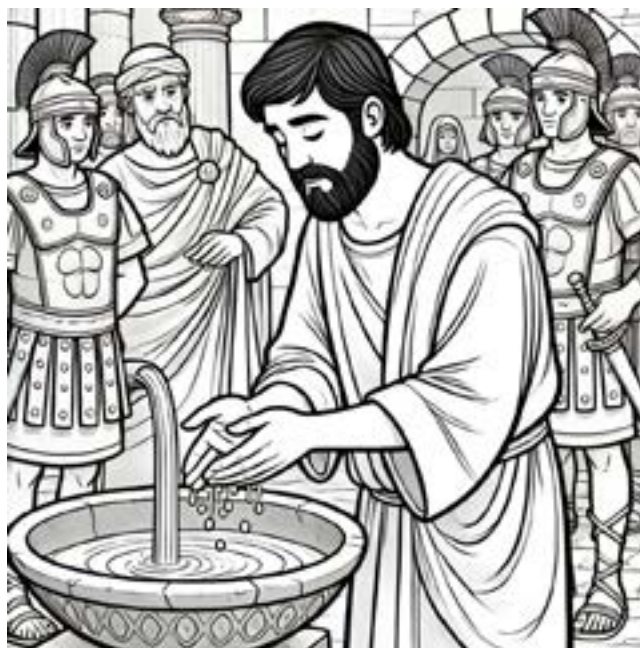
Velekněz: Protože se vydává za Božího Syna!

Vypravěč: Pilát nevěděl, co má dělat, ale cítil, že Ježíš je jiný než ostatní. A tak přišel s návrhem.

Pilát: Každý rok o svátku Pesach vám propouštím jednoho vězně. Mám tu Barabáše – zločince, který se vzbouřil. Koho si přejete, abych propustil? Barabáše, nebo Ježíše?

(Dav váhá. Ale velekněží pobízejí lid, ať chtějí Barabáše.)

Dav (volá): Propust' Barabáše! Ukřižuj Ježíše!

Obraz 5: Pilát si myje ruce

(Pilát zavolá, ať mu přinesou vodu. Před všemi si myje ruce.)

Pilát: Já nejsem vinen krví tohoto člověka. Vina je na vás.

(A pokyne vojákům.)

Pilát: Dejte ho zbičovat a pak na popravu.

Obraz 6: Cesta na Golgotu

(Scéna: Ježíš na dvoře pevnosti. Vojáci ho bijí, nasazují mu trnovou korunu, smějí se mu. Ježíš dostává na záda těžký kříž.)

Vypravěč: Zbičovaný, zraněný, s trnovou korunou na hlavě – tak vyšel Ježíš na cestu ke Golgotě. Kříž byl těžký. Nohy se mu podlamovaly. Až nakonec už nemohl dál.

(Vojáci zastaví muže z davu.)

Voják: Ty! Pomoz mu nést kříž!

Vypravěč: Ten muž se jmenoval Šimon z Kyrény. Pomohl Ježíšovi až na místo popravy.

Obraz 7: Ukřižování

(Scéna: Golgota – pahorek za městem. Tři kříže, vojáci přitloukají Ježíše mezi dva zločince.)

Vypravěč: Nad Ježíšovou hlavou visela cedule: *Ježíš Nazaretský, král Židů*. Vojáci losovali o jeho oděv. Lidé se mu smáli.

(Jeden z lotrů volá posměšně:)

Lotr 1: Zachraň sebe i nás!

(Druhý lotr sklopí hlavu.)

Lotr 2: Pane, vzpomeň si na mě, až budeš ve svém království.

Ježíš: Dnes budeš se mnou v ráji.

(Nebe potemní. Země se zachvěje. Chrátová opona se roztrhne.)

Ježíš (tiše): Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.

(Jeho hlava klesne. Je mrtvý.)

Obraz 8: Uložení do hrobu

(Scéna: Podvečer. Josef z Arimatie a Nikodém opatrně snímají Ježíšovo tělo, zavinují do plátna. V dálce slunce zapadá.)

Vypravěč: Blížil se večer a s ním sváteční sobota. Ježíšovo tělo muselo být pohřbeno rychle. Josef z Arimatie, člen rady a tichý stoupenec Ježíše, požádal Piláta o jeho tělo.

(Ježíše položí do hrobky vytesané ve skále. Přivalí kámen. Strážé zůstanou hlídat.)

Vypravěč: A nastalo ticho. Ticho smutku, ticho bolesti. Všichni si mysleli, že je to konec.

Maminka si povídá s dětmi

Dítě (tiše): Mami... a opravdu to byl konec?

Maminka: Ne, zlatíčko. Vypadalo to tak. Ale někdy konec znamená začátek něčeho nového. A právě to přijde už brzy...

Bílá sobota

Obraz 1: Ticho nad krajinou

(Scéna: Krajina kolem Jeruzaléma. Je brzy ráno. Obloha je šedivá, zem klidná. V ulicích je prázdno. Jen vítr šeptá mezi domy. Chrám je otevřený jen pro tiché modlitby.)

Vypravěč: Nastal den po Ježíšově smrti. Den ticha. Den, kdy se nic neděje – a přitom se děje tolik. Bílá sobota.

U Židů se tento den jmenuje *šabat* – sobota. Nejposvátnější den v týdnu. Den, kdy se nepracuje, nenakupuje, nevaří. Den, kdy se rozjímá a odpočívá. Den, kdy se svět na chvíli zastaví.

Ježíšovo tělo leželo v hrobce za velikým kamenem. Jeho přátelé byli doma. Seděli tiše.

Plakali. A možná si kladli otázky, které zněly jen v jejich srdci:

Proč? Proč to muselo takhle skončit?

Obraz 2: Ženy v tichu

(Scéna: Pokoj, v němž tiše praská oheň. Marie Magdaléna a další ženy sedí u stolu. V rukou drží nádobky s vonnými mastmi. Dívají se do plamene. Mluví šeptem.)

Žena: Počkáme. Až zítra ráno. Až skončí sobota. Pak půjdeme a pomažeme ho podle zvyku.

Vypravěč: Ženy nemohly jít k hrobu. Byl sváteční den. A tak čekaly. V tichu, s bolestí i nadějí.

Obraz 3: Hrobka a stráž

(Scéna: Skála s vytesanou hrobkou. Vchod je zavalen těžkým kamenem. Před ním stojí dva římsí vojáci, v tichosti drží stráž.)

Vypravěč: Velekněží se báli, že Ježíšovi učedníci odnesou jeho tělo – a budou tvrdit, že vstal z mrtvých. A tak postavili římskou stráž. Vojáci měli hlídat, aby se s hrobem nic nestalo.

Ale ani oni netušili, že hlídají něco mnohem většího. Něco, co přesahuje rozkazy, zbraně i kameny.

Celý Jeruzalém byl ponořen do hlubokého ticha. A přesto – v tom tichu se cosi chystalo...

Maminka si povídá s dětmi

(Scéna: Doma. Maminka sedí s dětmi. Na stole hoří svíčka, kolem ní se klikatí stíny. Děti sedí tiše, zachumlané v dece.)

Dítě: Mami, to muselo být hrozně smutné, vid'?

Maminka: Ano. Všichni, kdo Ježíše milovali, cítili bolest a ztrátu. A teď byl mrtvý. Vypadalo to, že všechno skončilo.

Dítě: A proč ty ženy za ním nemohly jít?

Maminka: Protože byla sobota. Pro Židy je sobota posvátná – den odpočinku. Ten den se nezvedá hlas, nepracuje se. Jen se rozjímá. A tak ženy čekali. V tichu. A zároveň možná doufali, že to není konec.

Dítě (tiše): Tohle je takové zvláštní ticho. Jako když se má stát něco důležitého...

Maminka (pohládí ho po vlasech): Ano, zlatíčko. To je přesně ono.

Přichází nový den

(Scéna: Noční obloha nad Jeruzalémem. Měsíc svítí na skálu, kde je hrobka. Strážé klimbají.)

Vypravěč: Ticho přetrvalo celou noc. Ale s prvními paprsky svítání se cosi změnilo. Nový den byl na cestě. A s ním – nový začátek.

Velikonoční neděle

Obraz 1: Otevřený hrob

Scéna: Šero nad Jeruzalémem pomalu ustupuje světlu. Nad kamennou hrobkou vycházejí první paprsky slunce. Všude je ticho, jen ptáci začínají zpívat.

Vypravěč: Byla neděle, velmi brzy ráno. Většina města spala, ale několik žen se vydalo ke hrobu, kam bylo v pátek večer uloženo Ježíšovo tělo. V rukou nesly nádoby s vonnými mastmi – chtěly Mistru naposledy projevít úctu a lásku.

(Ženy kráčí po prašné cestě, obklopené olivovníky.)

Marie Magdaléna (šeptem): Kdo nám asi odvalí ten veliký kámen od vchodu?

(Najednou se země zachvěje, hrobka se rozzáří světlem a kámen se samovolně odvaluje. Strážé s výkřikem utíkají.)

Vypravěč: Ženy zůstaly stát v úžasu. Hrob byl otevřen. A když nahlédly dovnitř – tělo tam nebylo.

(Uvnitř sedí anděl v zářivě bílém rouchu. Mluví klidně a laskavě.)

Anděl: Nebojte se. Hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není tu, vstal z mrtvých. Jděte a řekněte to jeho učedníkům. Uvidí ho v Galileji.

(Ženy vybíhají, plné zmatku i naděje. Marie Magdaléna se oddělí od ostatních, zůstává u hrobu.)

Obraz 2: Setkání s Marií Magdalénou

Scéna: Marie stojí u hrobu, slzy jí stékají po tvářích. Náhle se objeví postava muže.

Marie (plačtivě): Pane... jestli jsi ho odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil. Já si ho odnesu.

(Muž se na ni zadívá a tiše vysloví její jméno.)

Ježíš: Marie.

(Marie poznává jeho hlas. V úžasu vykřikne.)

Marie: Mistře!

Ježíš (vlídně): Nedrž mě. Ještě jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi a řekni mým bratřím, že žiju.

Vypravěč: Marie běžela a nesla první velikonoční zprávu, že Ježíš žije.

Obraz 3: Setkání s učedníky

Scéna: Malá zamčená místnost. Učedníci sedí v tichu. Bojí se.

Vypravěč: Byl večer téhož dne, kdy Marie Magdaléna ráno našla prázdný hrob – neděle. Učedníci se schovávali. Báli se, že i oni budou zatčeni. Dveře zamkli. Ale právě tam – uprostřed jejich strachu – se Ježíš náhle objevil.

Ježíš (pokojně): Pokoj vám.

(Ukazuje jim své rány na rukou a na boku. Učedníci se radují, pláčou.)

Ježíš: Jako mě poslal Otec, tak já posílám vás.

Obraz 4: Tomášovo setkání s Ježíšem

Scéna: Stejná místnost, o týden později. S učedníky je tentokrát i Tomáš.

Vypravěč: Tomáš před týdnem Ježíše neviděl. A nevěřil. Nedokázal. Chtěl si být jistý. Chtěl se dotknout.

Tomáš: Dokud neuvidím, dokud se nedotknu, neuvěřím.

(Ježíš se opět zjevuje a přistupuje k Tomášovi.)

Ježíš: Tomáši, pojd'. Dotkni se mých rukou. A věř.

(Tomáš padá na kolena, oči se mu zalévají slzami.)

Tomáš: Můj Pán a můj Bůh.

Ježíš (laskavě): Blahoslavení, kteří neviděli – a přesto uvěřili.

Neděle o týden později

Obraz 5: Setkání u Galilejského jezera

Scéna: Brzké ráno u jezera. Učedníci na lodi. Celou noc nic nechytli.

Vypravěč: Po všech těch událostech se učedníci vrátili na sever, domů – do Galileje. Chtěli se vrátit ke starému životu. Ale nic nešlo jako dřív.

(Z břehu volá muž - Ježíš.)

Ježíš: Nemáte něco k jídlu?

Učedník: Ne!

Ježíš: Hod'te síť na pravou stranu!

(Síť se naplní rybami. Jan poznává Ježíše. Petr skáče do vody a plave k němu.)

Vypravěč: Na břehu je oheň, chléb, ryba. Ježíš připravil snídani. A učedníci věděli - on je s nimi.

Obraz 6: Nanebevstoupení

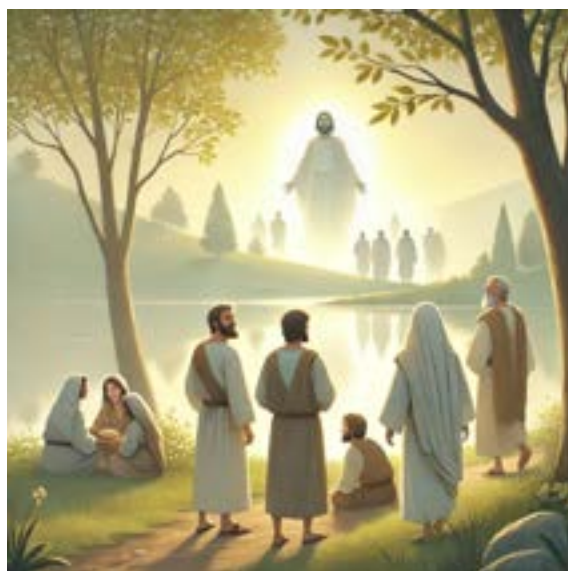
Scéna: Olivová hora. Slunečné ráno. Učedníci krácejí s Ježíšem.

Vypravěč: Ježíš se zjevoval svým přátelům ještě čtyřicet dní po svém vzkříšení.
A pak nadešel čas loučení.

Ježíš (klidně): Jděte do celého světa. Vyprávějte, co jste viděli. Křtěte, odpouštějte, milujte.
A pamatujte – já jsem s vámi. Po všechny dny, až do konce světa.

(Ježíš pozvedne ruce a pomalu mizí ve světle. Z nebe sestupují dva andělé.)

Anděl: Proč hledíte do nebe? Ježíš, který odešel, se jednou vrátí.

Maminka si povídá s dětmi

Dítě: Mami, on opravdu odešel?

Maminka: Ano... ale nezmizel. Zůstal v srdcích těch, kdo ho milují. A jejich víra, láska a skutky ten příběh vyprávějí dál.

Dítě: A my? Jsme taky součástí toho příběhu?

Maminka (s úsměvem): Každý, kdo koná dobro, kdo věří v lásku, naději a pravdu – ten patří do velikonočního příběhu.

Vypravěč: A tak končí příběh biblických Velikonoc.

Ale zároveň – právě teď – začíná znovu. V nás.

Kde se to všechno stalo

Dítě (zamyšleně): Mami, a kde se to vlastně všechno stalo? Ten Ježíšův příběh, velikonoce... ten Jeruzalém a tak? To bylo doopravdy?

Maminka (s úsměvem): Ano, dělo se to opravdu. A víš co? Představ si zemi, která se i dnes jmenuje Izrael. Tam se narodil, žil a kázal Ježíš. A tam se odehrál celý velikonoční příběh.

Nazaret a Galilea

Maminka: Ježíš vyrostl na severu Izraele, ve městě zvaném Nazaret. Ta oblast se jmenuje Galilea – je tam krásná krajina, kopce, olivovníky a velké jezero, kterému se říká Galilejské.

Dítě: A tam potkal své učedníky?

Maminka: Přesně tak. V Galileji začal učit, uzdravovat, vyprávět podobenství. A tam si také povolal své první učedníky – třeba Petra, Jakuba a Jana.

Jeruzalém a Judea

Maminka: Když přišel svátek Pesach, Ježíš šel se svými učedníky do Jeruzaléma. To je velké a starobylé město na jihu země. Byl tam nádherný chrám, kam lidé přicházeli z celého kraje. Právě tam se odehrály poslední dny jeho života – Poslední večeře, modlitba v Getsemane, soud, ukřižování i vzkříšení.

Dítě: A Pesach... to je něco jako Velikonoce?

Maminka: Ano, Pesach je židovský svátek svobody. Připomíná, jak židovský národ vyšel z otroctví v Egyptě. A právě ten svátek byl také kulisou velikonočního příběhu.

Kde se to všechno stalo?

Kdo rozhodoval? A kdo byl proti Ježíšovi?

Dítě: Ale proč ho vlastně chtěli potrestat? Vždyť on přece jenom pomáhal...

Maminka: Byla to složitá doba. Zemi ovládali Římané a v Jeruzalémě vládl římský místodržitel jménem Pontius Pilát. Ten měl poslední slovo ve vážných věcech – i v otázce života a smrti. Ale o náboženský život se starali židovští velekněží a učitelé zákona – někteří z nich měli z Ježíše strach. Byl jiný. Mluvil o lásce, svobodě, odpuštění – a to některé mocné zneklidňovalo.

Dítě: A farizeové?

Maminka: Farizeové byli učitelé a vykladači náboženského zákona. Byli vzdělaní, znali Písmo a měli vliv mezi lidem. Některý z nich se stavěli proti Ježíšovu učení, protože se obávali, že zpochybňuje jejich autoritu.

Golgota – místo bolesti i naděje

Dítě (tiše): A kde ho ukřižovali?

Maminka: Kousek za hradbami Jeruzaléma, na místě zvaném Golgota – to znamená ,lebka'. Bylo to místo, kde Římané popravovali odsouzence. Dnes tam stojí jeden z nejposvátnějších křesťanských chrámů – Chrám Božího hrobu.

Dítě: Takže to všechno opravdu bylo? Na opravdových místech?

Maminka: Ano. Dodnes tam lidé putují – aby vzpomínali, modlili se a prožili ten příběh.

Velikonoce tehdy a dnes

(Scéna: Doma. Maminka peče beránka, v kuchyni voní těsto. Na stole pomlázka, malovaná vajíčka. Dítě přichází se zaujatým výrazem.)

Dítě: Mami, ale proč pečeme beránka? A proč barvíme vajíčka? Co to má společného s tím vším?

Maminka (vezme dítě za ruku a podívá se kolem):

„Víš... někdy to, co máme doma na stole, co si zpíváme nebo vyrábíme, v sobě ukrývá mnohem víc, než se na první pohled zdá. Jsou to stopy příběhu – toho velikonočního, ale i lidského. Jsou jako barevné stužky, které vážou dohromady víru, vzpomínky, jaro a radost ze života.“

Dítě (zvědavě):

„Takže i ty věci, co máme tady, mají nějaký význam?“

Maminka (přikývne a ukáže na stůl):

„Ano. Každý z těch symbolů nám něco vypráví. O tom, co se stalo, o tom, co prožíváme – a o tom, co si přejeme do budoucna. Pojd', projdeme si je jeden po druhém...“

Co to má společného s našimi Velikonocemi?

Symbyly Velikonoc

Velikonoční beránek

Dítě: A proč zrovna beránek?

Maminka: Beránek byl v Bibli symbolem čistoty a oběti. Když Židé slavili Pesach, jedli pečeného beránka. A křesťané věří, že Ježíš byl takovým „Beránkem Božím“ – obětoval se z lásky k lidem.

Velikonoční jidáše

Dítě: A co jsou to jidáše? To má něco společného s Jidášem?

Maminka: Ano, říká se, že tvarem připomínají provaz, na kterém se Jidáš oběsil. Ale hlavně nám mají připomínat, že láska a odpuštění jsou důležitější než zrada. A taky nám připomínají Ježíšovu poslední cestu.

Velikonoční mazanec

Dítě: A proč se peče mazanec?

Maminka: Mazanec je sladký bochník s křížem na vršku. Symbolizuje nový život, který přináší Velikonoce. Je to první sladké pečivo po půstu – radost z toho, že opět přichází světlo a naděje.

Vajíčka

Dítě: A co vajíčka?

Maminka: Ta v Bibli sice nenajdeme, ale odjakživa byla symbolem nového života. Vejce je zavřené – ale uvnitř je život. A stejně jako hrob, který byl zavřený, ale prázdný, i vajíčko nám připomíná, že život přichází i tam, kde bychom ho nečekali.

Pomlázka

Dítě: A co pomlázka?

Maminka: Pomlázka má své kořeny ve starých zvycích. Proutky znamenaly zdraví, jarní sílu a nový život.

Koledování a výslužka

Dítě: A proč chodí kluci koledovat?

Maminka: Koledování je oslava života. Lidé se navštěvovali, přáli si zdraví a obdarovali se. Dřív to byla malovaná vajíčka nebo mašle – dnes často čokoláda. Ale smysl je stejný – sdílet radost.

Zelený čtvrtek

Dítě: A co Zelený čtvrtek?

Maminka: Ten den připomíná Poslední večeři. Ale v lidové tradici se v ten den jedla zelená jídla – špenát, mladé kopřivy – pro zdraví. A tak se duchovní příběh krásně propojil s přírodou.

Kříž

Dítě: Mami, proč se u Velikonoc často ukazuje kříž?

Maminka: Kříž je jeden z nejstarších a nejhlubších symbolů Velikonoc. Připomíná, že Ježíš byl ukřižován – ale také to, že jeho smrt nebyla konec.

Dítě: Takže je to smutný symbol?

Maminka: Možná trochu. Ale hlavně je to symbol lásky, naděje a odpuštění. Kříž nám říká, že i to nejtěžší může být proměněno – když je v tom láska. A právě o tom jsou Velikonoce

Dítě: Takže naše Velikonoce jsou jako pohádka, ale pravdivá.

Maminka: Ano. A v každé části se skrývá kousek pravdy. A hlavně – kousek lásky. Protože to je poselství Velikonoc.

Že láska je silnější než smrt.

Že světlo vždy najde cestu ven ze tmy.

A že každý nový den může být začátkem něčeho krásného.

Historické souvislosti

Kde se příběh odehrává?

Příběh Velikonoc, tedy posledních dnů Ježíšova života, se odehrává ve Svaté zemi – především v Jeruzalémě, duchovním a náboženském centru židovského národa.

Ve starověku byl Jeruzalém hlavním městem provincie Judea. Stál zde velkolepý židovský chrám, do kterého přicházeli poutníci z celé země (i ze zahraničí), zejména při velkých svátcích, jako byl Pesach.

Golgota – hebrejsky *lebka* (řecky *Kalvárie*) – bylo místo Ježíšovy popravy. Šlo o malý kopec kousek za hradbami tehdejšího města.

Odkud Ježíš přišel a proč

Ježíš pocházel ze severu – z Galileje, konkrétně z města Nazaret, a proto se mu říká Ježíš Nazaretský.

Galilea byla krajinou kopců, polí a rybářských vesnic okolo Galilejského jezera. Právě zde Ježíš začal své veřejné působení – kázal, uzdravoval, vyprávěl podobenství a povolal své první učedníky.

Na jaře, kdy se slavil svátek Pesach, se Ježíš vydal do Jeruzaléma – nejen kvůli svátku, ale i proto, aby naplnil své životní poslání.

► Ježíš tedy přišel z Galileje do Jeruzaléma jako poutník – ale také jako ten, který měl naplnit proroctví.

Jak to bylo s vládou? Kdo rozhodoval?

Římané

V Ježíšově době byla celá oblast pod nadvládou Římské říše. Judea byla římskou provincií – tedy okupovaným územím.

Nejvyšším římským úředníkem byl **Pontius Pilát**, prokurátor provincie. Byl zástupcem císaře Tiberia a měl vojenskou i soudní moc, včetně pravomoci udělit trest smrti.

Herodes Antipas

V oblasti Galileje (odkud Ježíš pocházel) vládl **Herodes Antipas**, syn Heroda Velikého. Byl tzv. *tetrarcha* – vládce části země, jmenovaný Římem. Jeho moc byla omezená, ale měl významné postavení.

- Pilát rozhodoval v Judeji.
- Herodes Antipas vládl Galileji.
- Proto Ježíšův příběh se týkal obou – v Judeji se odehrával závěr, v Galileji začátek jeho působení.

Kdo byli velekněží a farizeové

Velekněží

Velekněz byl nejvyšší duchovní představitel Židů. Sloužil v jeruzalémském chrámu a předsedal židovské radě – Sanhedrinu. Chrám byl tehdy jediným místem, kde bylo možné přinášet oběti Bohu.

Velekněží měli velký náboženský i společenský vliv. Rozhodovali o výkladu Zákona a ovlivňovali veřejné mínění.

Farizeové

Farizeové byli učitelé náboženského zákona – rabíni a znalci Písma. Působili mezi lidmi, vyučovali a dbali na dodržování tradic.

Mnozí z nich nesouhlasili s Ježíšovým učením, protože mluvil o lásce, milosrdenství a vnitřní svobodě víry – a tím zpochybňoval některé ustálené zvyky a autoritu těch, kteří je vykládali.

- **Velekněží** = autorita v chrámu
- **Farizeové** = autorita mezi lidmi

Shrnutí: Jak si to představit dnes

Příběh Velikonoc se odehrává na území dnešního **Izraele**. Pro lepší představu lze jednotlivé oblasti přiblížit takto:

- **Galilea** – severní část země. Nachází se zde město **Nazaret**, kde Ježíš vyrůstal, a **Galilejské jezero**, u kterého kázal a získal své učedníky.
- **Judea** – jižní oblast, kde leží **Jeruzalém** – duchovní srdce židovského národa. Právě zde probíhaly poslední dny Ježíšova života: vjezd do města, poslední večeře, zatčení, soud a ukřižování.
- **Jeruzalém** – tehdejší hlavní město provincie, a i dnes hlavní město Izraele. Dnes zde stojí i slavný **Chrám Božího hrobu**, který připomíná místo Ježíšovy smrti a vzkříšení.
- **Golgota** – malý kopec za hradbami Jeruzaléma, kde byl Ježíš ukřižován. Podle tradice se právě zde nachází i místo Jeho hrobu.
- **Pontius Pilát** – římský místodržitel, který měl pravomoc rozhodnout o trestu smrti. Ačkoliv na Ježíšovi neshledal vinu, podlehl tlaku davu a nechal ho ukřižovat.
- **Herodes Antipas** – vládl v Galileji, odkud Ježíš pocházel. Pilát ho poslal, aby rozhodl o Ježíšovi, ale Herodes ho jen vyslechl a poslal zpět.
- **Velekněží a farizeové** – představitelé židovského náboženského života. Zastávali se tradic, ale Ježíšovo učení vnímali jako hrozbu.

Jidáš Iškariotský

Kdo byl Jidáš Iškariotský

Jidáš Iškariotský byl jedním z dvanácti Ježíšových učedníků. Patřil k těm nejbližším – slyšel Ježíšova slova, jedl s ním u stolu, krácel po jeho boku. A přesto to byl právě on, kdo ho nakonec zradil.

Kdo přišel s nápadem na zradu?

Podle evangelií to byl sám Jidáš, kdo přišel k velekněžím a nabídl, že Ježíše vydá. Zeptal se: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“

A oni mu nabídli třicet stříbrných mincí – částku, která tehdy odpovídala ceně otroka nebo mzdě prostého dělníka. Od té chvíle hledal vhodný okamžik, kdy by jim Ježíše vydal.

Proč to Jidáš udělal?

Odpověď není jednoduchá. Evangelium podle Jana naznačuje, že Jidáš měl slabost pro peníze a nebyl zcela čestný. Někteří badatelé se domnívají, že mohl být zklamaný z Ježíšova mírného přístupu – možná očekával politického Mesiáše, ne učitele lásky a pokory.

Evangelium podle Lukáše dokonce říká, že „do něj vstoupil Satan“, což naznačuje vnitřní zápas a duchovní temnotu, kterou nedokázal zvládnout.

Způsob zrady: noc, zahrada, polibek

Jidáš věděl, že Ježíš se po večeři často uchýloval do Getsemanské zahrady – klidného místa na svahu Olivové hory.

Zrada se odehrála v noci. Vojáci by ve tmě nemuseli Ježíše poznat, proto s nimi Jidáš domluvil znamení:

„Koho políbím, ten to je. Toho se chopte.“

Polibek byl tehdy běžným pozdravem učedníka vůči učiteli – v tomto případě se však stal symbolem zrady. Když Jidáš Ježíše políbil, Ježíš mu tiše řekl:

„Jidáši, polibkem zraňuješ Syna člověka?“

Učedníci, spánek a pokus o obranu

Učedníci byli s Ježíšem v zahradě, ale zatímco se modlil, usnuli. Ježíš je prosil, aby s ním bděli, ale jejich tělo bylo slabé.

Když přišli vojáci, Petr vytasil meč a usekl ucho sluhovi velekněze jménem Malchus. Ježíš však zasáhl:

„Zastrč meč. Všichni, kdo berou meč, mečem zahynou.“

A pak se nechal pokojně zatknout. Učedníci v panice utekli do noci.

Jidášova lítost a tragický konec

Když si Jidáš uvědomil, co se stalo, velmi litoval. Snažil se peníze vrátit a řekl:

„Zhřešil jsem, zradil jsem nevinného člověka.“

Ale velekněží odpověděli:

„To je tvoje věc.“

Jidáš hodil stříbrné mince do chrámu a odešel. Nakonec, přemožen výčitkami, ukončil svůj život.

Jeho tragický příběh ukazuje, jak těžké může být unést důsledky vlastního rozhodnutí – a jak bolestná může být lítost nad činem, který už nelze vrátit zpět.

Poznámky a historické souvislosti

- **30 stříbrných mincí** je zmíněno už ve Starém zákoně (Zachariáš 11,13) jako „mzda za cenu života“.
- **Getsemanská zahrada** existuje dodnes – nachází se na úpatí Olivové hory u Jeruzaléma.
- Apoštol, který tasil meč, byl podle Janova evangelia **Petr**. Sluhovi velekněze, jemuž usekl ucho, se říkalo **Malchus**.
- Ježíšův výrok o meči je důležitým vyjádřením jeho postoje: **nepřišel bojovat, ale přinést pokoj**.

Jak rozhodl dav: Barabáš nebo Ježíš

Proč měl Pilát propustit vězně?

Evangelia (např. Matouš 27:15) uvádějí, že římský místodržitel měl ve zvyku o svátcích propustit lidem jednoho vězně, kterého si sami zvolili.

Neexistuje však historický doklad, že by tato praxe byla běžnou součástí římského práva – možná šlo o místní zvyk, jednorázové Pilátovo gesto nebo způsob, jak se vyhnout přímé odpovědnosti za rozsudek smrti.

„Velekněží přemluvili zástup, aby žádal propuštění Barabáše a zahubení Ježíše.“ (Matouš 27:20)

Kdo byl Barabáš?

Barabáš byl vězeň, držený za vzpouru a vraždu – tedy skutečný zločinec. Pro některé Židy ale mohl být považován za hrdinu, protože se postavil proti římské nadvládě.

Zajímavostí je jeho jméno – **Bar-Abba** v aramejštině znamená „syn otce“. To kontrastuje s Ježíšem, který je nazýván *Syn Boží*. Někteří teologové vidí v tomto jménu hlubokou symboliku: lidé si vybrali „jiného syna otce“ – člověka násilí místo muže pokoje.

Proč si lid vybral Barabáša místo Ježíše?

To zůstává jednou z nejtěžších otázek velikonočního příběhu. Důvodů mohlo být víc:

- **Dav u Piláta nebyl stejný jako ten na Květnou neděli.**

Jeruzalém byl v době svátků plný poutníků. Lidé, kteří vítali Ježíše, mohli být z Galileje, zatímco před Pilátem stáli spíše místní obyvatelé.

- **Velekněží zmanipulovali veřejné mínění.**

Podle evangelií náboženští vůdci ovlivnili zástup tak, aby žádal o propuštění Barabáša.

- **Zklamání z Ježíše.**

Někteří lidé možná doufali, že Ježíš povede povstání proti Římu. Místo toho přinesl poselství pokoje, odpuštění a lásky. To nemuselo odpovídat očekávání mnohých.

„Velekněží pobídli zástup, aby žádali o propuštění Barabáša.“ (Marek 15:11)

Mohl Pilát rozhodnout jinak?

Ano. Pilát měl veškerou moc Ježíše propustit. Evangelia dokonce několikrát zmiňují, že **sám na něm nenašel žádnou vinu**.

Přesto podlehl tlaku davu a obavě, že vypuknou nepokoje. Obával se také důsledků v Římě – jako místodržitel měl povinnost udržet pořádek.

Na znamení, že se nechce podílet na tomto rozsudku, **si symbolicky před lidmi umyl ruce** a prohlásil:

„Já nemám vinu na krvi tohoto spravedlivého. To je vaše věc.“ (Matouš 27:24)

Shrnutí:

- Pilát nabídl volbu – snad aby se vyhnul odpovědnosti.
- Barabáš byl zločinec, ale zároveň symbol odporu proti Římu.
- Dav byl ovlivněn náboženskými vůdci a možná i zklamán z Ježíšova mírného vystupování.
- Pilát podlehl tlaku a nejspíš rozhodl proti vlastnímu přesvědčení.

Marie Magdaléna

Původ jména

Jméno **Marie** bylo v době Ježíšově velmi rozšířené.

Přízvisko **Magdaléna** znamená, že pocházela z města **Magdala** – osady ležící na západním břehu **Galilejského jezera**.

Její jméno tedy znamená **Marie z Magdaly**.

Co o ní víme z Bible

Byla Ježíšem uzdravena

Evangelium podle Lukáše (Lk 8,2) uvádí, že Ježíš Marii uzdravil – osvobodil od sedmi démonů.

To může znamenat těžké duševní nebo duchovní utrpení.

Důležité: Bible ji nikde neoznačuje za hříšnici nebo prostitutku – to je pozdější mylný výklad.

Byla jeho následovnicí

Marie Magdaléna doprovázela Ježíše na jeho cestách, naslouchala mu, pomáhala mu i materiálně – spolu s dalšími ženami.

Zůstala věrná až do konce:

- stála pod křížem,
- byla u pohřbu,
- a přišla k hrobu v neděli ráno.

Byla první svědkyní vzkříšení

Podle evangelia podle Jana (Jan 20) byla první, kdo objevil prázdný hrob.

Setkala se se vzkříšeným Ježíšem, který ji oslovil jménem: „Marie“.

Ježíš ji poté poslal s touto zprávou k učedníkům – proto je někdy nazývána apoštolkou apoš-

Neděle (dnes známá jako Květná neděle)

- Toho dne Ježíš přijel do velkého města Jeruzaléma.
- Nepřijel na koni jako král, ale **tiše, na oslíku**.
- Lidé ho vítali radostně – **mávali ratolestmi, rozprostírali pláště na cestu** a volali: „**Hosana!**“
- Byl to den plný naděje a radosti.

Pondělí

- Ježíš přišel do chrámu a viděl tam lidi, kteří prodávali a směňovali peníze.
- Chrám byl určený k modlitbě, ne k obchodování.
- A tak **Ježíš vyhnal kupce a převrátil jejich stoly**. Řekl:
- „**Můj dům má být domem modlitby.**“

Úterý

- Ježíš celý den učil lidi – vyprávěl jim **podobenství**, tedy příběhy, které nesou důležité poselství.
- Mluvil o **lásce, o světle, o tom, co je správné**.
- Učitelé zákona se ho snažili natchytat, ale Ježíš jim odpovídal moudře a s klidem.

Středa (dnes známá jako Škaredá středa)

- Tento den se **Jidáš**, jeden z Ježíšových blízkých přátel, **rozhodl, že ho zradí**.
- Šel za velekněžími a dohodl se s nimi, že jim Ježíše vydá.
- Dostal za to **třicet stříbrných mincí**.
- Byl to den smutný – den zrady.

Čtvrtek (dnes známý jako Zelený čtvrtek)

- Večer usedl Ježíš se svými učedníky ke **společné večeři**.
- Lámal chléb, podával víno a řekl jim, aby si **vždy připomínali, že je má rád**.
- Pak jim **umyl nohy** – jako znak pokory a lásky.
- Večer odešel do zahrady Getsemane, kde se modlil.
- Tam ho pak **Jidáš zradil polibkem** a Ježíše zatkli.

Pátek (dnes známý jako Velký pátek)

- Ježíš byl veden před soud a **odsouzen k smrti na kříži**.
- Nesl těžký kříž na kopec zvaný **Golgota**, kde byl ukřižován.
- Na kříži prosil Boha, aby odpustil těm, kdo mu ubližovali.
- Zemřel, a **země se zatřásla**.
- Všichni cítili, že se stalo něco velikého.

Sobota (dnes známá jako Bílá sobota)

- Ticho. Smutek.
- Ježíšovo tělo bylo **uloženo do hrobu** a přikryto velkým kamenem.
- Učedníci se schovali, byli zarmoucení a plní otázek.
- Ale právě v tichu se **rodila naděje...**

Neděle (dnes známá jako Velikonoční neděle)

- Brzy ráno přišla **Marie Magdalena k hrobu** – a našla ho prázdný.
- Ježíš **vstal z mrtvých!**
- Ukázal se svým přátelům a řekl:
- „**Pokoj vám.**“
- Radost se vrátila. Život zvítězil nad smrtí.

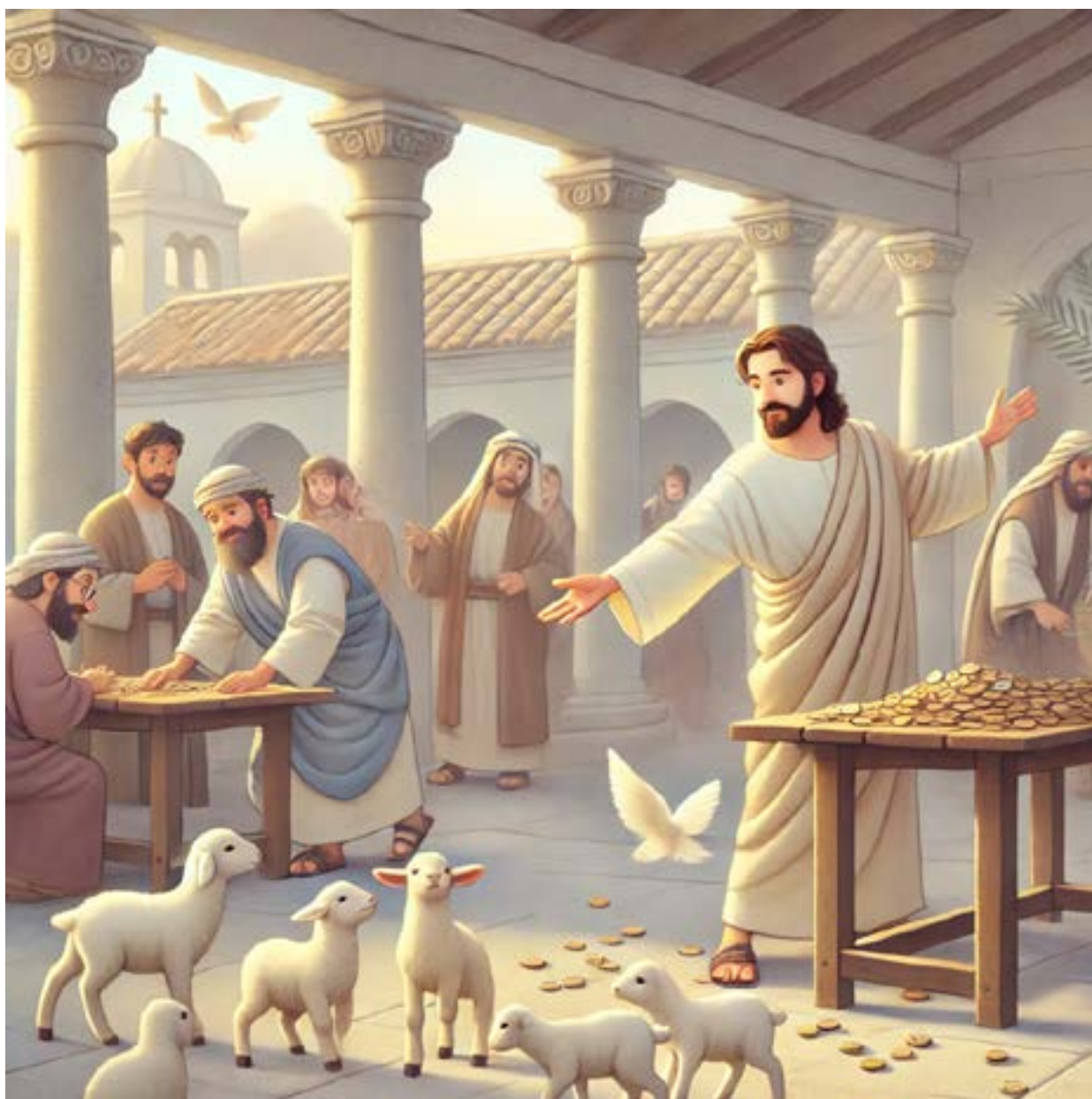
Neděle (dnes známá jako Květná neděle)

- Toho dne Ježíš přijel do velkého města Jeruzaléma.
- Nepřijel na koni jako král, ale **tiše, na oslíku**.
- Lidé ho vítali radostně – **mávali ratolestmi, rozprostírali pláště na cestu** a volali: „**Hosana!**“
- Byl to den plný naděje a radosti.

Pondělí

- Ježíš přišel do chrámu a viděl tam lidi, kteří prodávali a směňovali peníze.
- Chrám byl určený k modlitbě, ne k obchodování.
- A tak **Ježíš vyhnal kupce a převrátil jejich stoly**. Řekl:
- „**Můj dům má být domem modlitby.**“

Úterý

- Ježíš celý den učil lidi – vyprávěl jim **podobenství**, tedy příběhy, které nesou důležité poselství.
- Mluvil o **lásce, o světle, o tom, co je správné**.
- Učitelé zákona se ho snažili nachytat, ale Ježíš jim odpovídal moudře a s klidem.

Středa (dnes známá jako Škaredá středa)

- Tento den se **Jidáš**, jeden z Ježíšových blízkých přátel, **rozhodl, že ho zradí**.
- Šel za velekněžími a dohodl se s nimi, že jim Ježíše vydá.
- Dostal za to **třicet stříbrných mincí**.
- Byl to den smutný – den zrady.

Čtvrtek (dnes známý jako Zelený čtvrtek)

- Večer usedl Ježíš se svými učedníky ke **společné večeři**.
- Lámal chléb, podával víno a řekl jim, aby si **vždy připomínali, že je má rád**.
- Pak jim **umyl nohy** – jako znak pokory a lásky.
- Večer odešel do zahrady Getsemane, kde se modlil.
- Tam ho pak **Jidáš zradil polibkem** a Ježíše zatkli.

Pátek (dnes známý jako Velký pátek)

- Ježíš byl veden před soud a **odsouzen k smrti na kříži**.
- Nesl těžký kříž na kopec zvaný **Golgota**, kde byl ukřižován.
- Na kříži prosil Boha, aby odpustil těm, kdo mu ubližovali.
- Zemřel, a **země se zatřásla**.
- Všichni cítili, že se stalo něco velikého.

Sobota (dnes známá jako Bílá sobota)

- Ticho. Smutek.
- Ježíšovo tělo bylo **uloženo do hrobu** a přikryto velkým kamenem.
- Učedníci se schovali, byli zarmoucení a plní otázek.
- Ale právě v tichu se **rodila naděje...**

Neděle (dnes známá jako Velikonoční neděle)

- Brzy ráno přišla **Marie Magdalena** k hrobu – a našla ho prázdný.
- Ježíš **vstal z mrtvých!**
- Ukázal se svým přátelům a řekl:
- „**Pokoj vám.**“
- Radost se vrátila. Život zvítězil nad smrtí.

A to je vše

Milé děti, milí rodiče, milé paní učitelky a páni učitelé,
pomalu se uzavírá naše společná cesta příběhem velikonočního týdne. Prošli jsme dny plné
radosti i ticha, pochyb i naděje.

Setkali jsme se s Ježíšem a jeho přáteli, prožili jsme s nimi poslední večeři, těžké chvíle
v zahradě Getsemane, i smutek Velkého pátku.

A nakonec jsme, spolu s Marií Magdalénou a učedníky, stanuli u prázdného hrobu – tváří v
tvář světlu, které přichází po tmě.

Velikonoční příběh není jen starý příběh z daleké země. Je to příběh, který v sobě nese
poselství naděje, lásky a odvahy, které mluví k našim srdcím i dnes.

Každý den můžeme být jako učedníci – někdy odvážní, jindy plní otázek. A přesto stále
pozvaní, abychom kráčeli dál – s vírou, laskavostí a otevřeným srdcem.

Děkujeme, že jste se s námi do tohoto příběhu ponořili.

Ať vám jeho světlo svítí i do dalších dnů.

S láskou, vděčností a úctou

Vaše Ludivera

Autor: Ludivera – Inspirace pro dětské příběhy a tvoření

„Materiály Ludivera jsou vytvořeny s láskou k dětem, s cílem podpořit jejich kreativitu a radost z poznávání.“

O Ludivěře:

„Ludivera se zaměřuje na tvorbu vzdělávacích a kreativních materiálů pro děti, které obohacují jejich svět prostřednictvím příběhů, her a tvoření. Naším cílem je spojovat zábavu s učením a podporovat hodnoty, jako jsou laskavost, empatie a fantazie.“

www.ludivera.com

Ludivera